

Možda spava je pesma Vladislava Petkovića Disa, objavljena 1913. godine.

Pesma je balada, neobična ljubavna pesma sva u izmaglici, snoviđenju, halucinaciji. Pesnik govori o potrebi za ljubavlju, o želji da se oseti toplina i sreća uz drago biće. Nejasan lik voljene je dokaz da Dis ne govori o konkretnoj ženi, nego je to simbioza prošlih, sadašnjih i budućih ljubavi.

Ovo je muzikalna pesma, što se postiže ponavljanjem prvog kao poslednjeg stiha u strofi i odabirom reči. Pesnik koristi omiljene motive, oči, san, zvezde. Od toga se samo pojam oči ponavlja 7 puta, a pojmovi kao što su oči, videti i gledati ponavljaju se čak na više desetina mesta.

Pesma ima 3 aspekta:

1. Saznajni aspekt: pesnik želi da dozna istinu i sumnju da je tako nešto moguće, istina je skrivena, to je tajna koju pesnik pokušava da nađe.
2. Kosmički aspekt: pesnik je nezadovoljan stvarnim životom i beži u iracionalno, u prostranstvo kosmičke vizije.
3. Aspekt večite ljubavi: ljubav je neuništiva, ona se suprotstavlja vremenu, zaboravu i smrti

Možda spava

Zaboravio sam jutros pesmu jednu ja,
Pesmu jednu u snu što sam svu noc slušao:
Da je čujem uzalud sam danas kušao,
Kao da je pesma bila sreća moja sva.
Zaboravio sam jutros pesmu jednu ja.

U snu svome nisam znao za budjenja moć,
I da zemlji treba sunca, jutra i zore;
Da u danu gube zvezde bele odore;
Bledi mesec da se kreće u umrlu noć.
U snu svome nisam znao za buđenja moć.

Ja sad jedva mogu znati da imadoh san,
I u njemu oči neke, nebo nečije,
Neko lice, ne znam kakvo, možda dečije,
Staru pesmu, stare zvezde, neki stari dan.
Ja sad jedva mogu znati da imadoh san.

Ne secam se niceg više, ni očiju tih:
Kao da je san mi ceo bio od pene,
Il' te oči da su moja duša van mene,
Ni arije, ni sveg drugog, sto ja noćas snih;
Ne sećam se ničeg više, ni očiju tih.

Ali slutim, a slutiti još znam.
Ja sad slutim za te oči, da su baš one,
Što me čudno po životu vode i gone:
U snu dođu, da me vide, šta li radim sam.
Ali slutim, a slutiti još jedino znam.

Da me vide dođu oči, i ja vidim tad
I te oči, i tu ljubav, i taj put sreće;
Njene oči, njeno lice, njeno proleće
U snu vidim, ali ne znam, što ne vidim sad.
Da me vide, dođu oči, i ja vidim tad.

Njenu glavu s krunom kose i u kosi cvet,
I njen pogled što me gleda kao iz cveća,
Što me gleda, što mi kaze, da me oseća,
Što mi brižno pruža odmor i nežnosti svet,
Njenu glavu s krunom kose i u kosi cvet.

Ja sad nemam svoju dragu, i njen ne znam glas;
Ne znam mesto na kom živi ili počiva;
Ne znam zašto nju i san mi java pokriva;
Možda spava, i grob tužno neguje joj stas.
Ja sad nemam svoju dragu, i njen ne znam glas.

Možda spava sa očima izvan svakog zla,
Izvan stvari, iluzija, izvan života,
I s njom spava, nevidjena, njena lepota;
Možda živi i doći će posle ovog sna.
Možda spava sa očima izvan svakog zla.